

Кіно, або, картинки що рухаються

Марія Козиренко

Коли мій кіт відчув себе тигром, я прокинулась уранці й відчула себе самотньою. Весна вже розхитала світ, і я не знаходила собі місця в цій шаленій круговерті. "Дайте мені точку опори! Дайте! Дайте! Земля вже перевернулася!" (Архімед, спираючись на жердину, спостерігає, як Фройд танцює з жінкою танго; місце дії — ресторан грецької кухні).

Все. Тікаю від себе у світ. Прохолодно. На сонці плями, дуже схожі на неіснуючий китайський ієрогліф із суто українським значенням: "Хай йому грець".

Мене наздоганяє літо. Бульбашки вуглекислого газу в паніці тікають з пляшки лимонаду. У парку на мармуровій плиті біля вічного вогню спить хлопчик. Біля нього — великий сірий собака, схожий на вовка (Редьярд Кіплінг у пробковому капелюсі вальсує з жінкою, одягнутою в леопардову шкуру; на задньому плані з гілок на хвостах звисають бандерлоги й погойдуються в такт; стійкий запах бананів і, мабуть, мавп).

З вулиць прибирають вчорашнє сміття. Тепло. Ієрогліф на сонці змінив форму, а з нею і зміст: "Щось, та буде".

В метро посеред зали станції стоїть не надто охайно вдягнений чоловік, біля нього величезний білий пластиковий мішок невизначеної форми, на якому чорним фломастером написано: "Ніна" (Альфред Хічкок та Стівен Кінг на сміттєзвалищі грають у ладки).

Знову сонце... Мозок прострелює думка: П'єро був пацієнтом психлікарні — довгі рукави сорочки, багатостраждальний вираз обличчя, кола під очима тощо. Ієрогліф змінюється: "Я знаю, хто ти". Це осінь.

Я знаю, що з-за рогу хтось повинен вийти.

У нього карі очі; до підшав його черевиків

Поприлипало листя,

На синій сорочці не вистачає гудзика.

Я знаю, що з-за рогу хтось повинен вийти.

Його хода некваплива,

Він не дивиться під ноги:

Зараз він згадує, як місяць тому

Сидів на березі моря і пускав жабки.

Я знаю, що з-за рогу хтось повинен вийти.

Сонце гріє йому ліву щоку,

Так старанно виголену зранку,

З маленькою чорною родимкою.

Він посміхається.

Я знаю, що з-за рогу хтось повинен вийти.

Він мріє про вороного коня,

Натомість має зелений велосипед
Зі спущеними шинами.
Колись, ще хлопчаком,
Він ледве не втрапив на тому велосипеді під машину.
Я знаю, що з-за рогу хтось повинен вийти.
Я знаю, що з-за рогу хтось повинен вийти.
Я знаю, що з-за рогу хтось повинен вийти.

Холодно. Сонця немає, і тому я не бачу чергового ієрогліфа, який означає: "Усе, та й по всьому". Натомість є дощ і просякнуті ним метушливо-мокрі люди й так само мокрий магазин з назвою "Жіночі спокуси". Вивіска з силуетом оголеної жінки, під нею на брудно-бордовій фарбованій стіні видряпано: "З нами Бог" (Рей Бредбері збирає у садку пізні яблука; музичний супровід: птахи, ерихонські труби, віолончель).

І знову китайська грамота, з часом все зрозуміліша і зрозуміліша; на сонці, як на сторінках Біблії: "Хай буде так". На зупинці люди й сніговики. (Ніколо Паганіні стоїть під деревом і, затиснувши скрипку під пахвою, хукає в замерзлі долоні; тиша, сніг). Приїхав тролейбус. Люди залишились. Усі вони на когось схожі. На кого завгодно, крім самих себе. Тихенько тануть і проростають травною й деревами.

Крізь
шеле-
стіння
листя
чую
кроки...

Привіт, незнайомче!